

МОЛОДШИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 2 квітня 1985 року

№ 40 (3547).

Ціна 2 коп.

ЩОДЕННИК
ГРУПКОМСОРГА:
КВІТЕНЬ

Уже стало доброю традицією за починком москвичів проводити Ленінські комуністичні суботники. Інші «червона субота» — 20-го квітня, — присвячена 115-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Триває активна підготовка. Чимало КМК вирішили зробити суботник днем найвищої продуктивності праці. Треба продумати фронт робіт, створити комсомольський штаб суботника, забезпечити необхідні умови для високопродуктивної праці в день «чер-

воних революційної, бойової і трудової слави радянського народу. У школах, вузах, трудових колективах проводяться уроки мужності. 6 квітня обласний штаб походу «Шляхами слави батьків», редакція газети «Молодий комунар» і Вільшанський райком ЛКСМУ проводять у Вільшанському районі відкритий урок мужності.

В шкільних комсомольських організаціях продовжуються звітно-виборні комсомольські збори. На них треба по товаришам і

ФОТОРЕПОРТАЖ

До сівби готові

Комсомольсько-молодіжний колектив першої тракторної бригади колгоспу «Комінтерн» в повний голос заявив про себе в 1982 році, коли його було оголошено переможцем обласного змагання серед колективів тракторних бригад і нагороджено перехідним Червоним прапором обкому ЛКСМУ України. З тих пір молоді механізатори, постійно удосконалюючи свою майстерність, домагаються у своїй нелегкій хліборобській праці високих кінцевих результатів.

Ось і в цьому році, йдучи назустріч знаменній даті 40-річчю Великої Перемоги та XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів, зустрічають хліборобську весну у всеозброєнні. Вся техніка поладжена вчасно і з високою якістю. Кожен член КМК ознайом-

лений з планом розміщення сільськогосподарських культур по кожному полю згідно сівозмі. Площі будуть засіватися тільки насінням високих репродукцій.

Саме в час наших відвідин агроном по захисту рослин Наталія Литвиненко, агроном-насінсвод Віталій Калюх та начальник штабу «Комсомольського проєктора» Галина Рядова уточнювали деякі питання з приводу транспортування посівного матеріалу згідно розроблених маршрутів. До речі, в період посівної буде використано автотранспортувач. Це дасть можливість скоротити кількість обслуговуваних орників та прискорити завантаження сівозних агрегатів. А їх, ці агрегати, на регульованому майданчику ще й ще раз оглядають Юрій Омеляченко, Сергій Бугайов, Анатолій Манаренко, Ігор Стадник.

— Ми хоч сьогодні можемо вийти в поле, — не виправдовуючи затишної весняної негоди, говорить групкомсорг Василь Лисенко. Так, це підтверджує і загальний вигляд технічного майданчика тракторної бригади. Праворуч від майстерні рівними рядами вишикувались відремонтовані Т-74. На кожному — знай готовності Д-85. На колісних тракторах і сівалках — теж. Їх будуть обслуговувати чотири комсомольсько-молодіжні ланки. На загальних зборах члени КМК бригади зобов'язались закрити вологу на 1500 гектарах за два дні, а після ранніх зернових провести за три дні.

І сьогодні «Комсомольський проєктор» повідомляє: КМК першої тракторної чекає сигналу першого вийти в поле! Це право вони виборили в праці.

На знімках: Сергій БУГАЙОВ та член штабу «КП» Олександр СИСОЙ ще раз уточнюють маршрути і норми висіву; Ігор СТАДНИК, Валентин БОГДАНОВ та групкомсорг Василь ЛИСЕНКО (в центрі знімка) після розстановки техніки.

Текст і фото М. САВЕНКА.
Онуфріївський район.

МІСЯЦЬ УДАРНИХ СПРАВ

воної суботи» — ось від цих твоїх дій, комсорг, буде залежати успіх суботника.

Все ширшого розмаху серед молодих трудівників області, як і всієї країни, набуває ударна трудова вахта по достойній зустрічі XXVII з'їзду КПРС і 40-річчю Великої Перемоги. Продовжується соціалістичне змагання, присвячене 50-річчю сталінізму.

Серйозні і важливі завдання поставив перед кожним із нас безсмертний (1985 р.) Пасху ЦК КПРС. Треба ще ширше розгорнути соціалістичне змагання по успішному виконанню планів одинадцятип'ятиріччя, масовий патріотичний рух комсомольців і молоді «Одинадцятиріччя — ударний труд, знання, ініціативу і творчість молоді». Добиватися поліпшення дисципліни, відповідальності кожного за результати своєї праці — твій обов'язок, комсорг.

На селі починається відбудовна пора — весняно-польові роботи. Саме лінь вирішується доля майбутнього врожаю-85. Треба вкласти у роботу на весняному полі всі свої творчі можливості, набутий досвід, наше сумління, жар наших комсомольських сердець. Насамперед, комсорг, подбай про високу організацію праці, чітке побутове, культурне, торговельне обслуговування сілчанів, всіх, хто працюватиме в полі.

У квітні продовжується Всесоюзна героїко-патріотична акція Ленінського комсомолу «Рівняння на прапори Перемоги». Комсорг, подбай про те, щоб у ній взяв участь кожен комсомолець. Треба пожити пошукову роботу, організувати походи по міс-

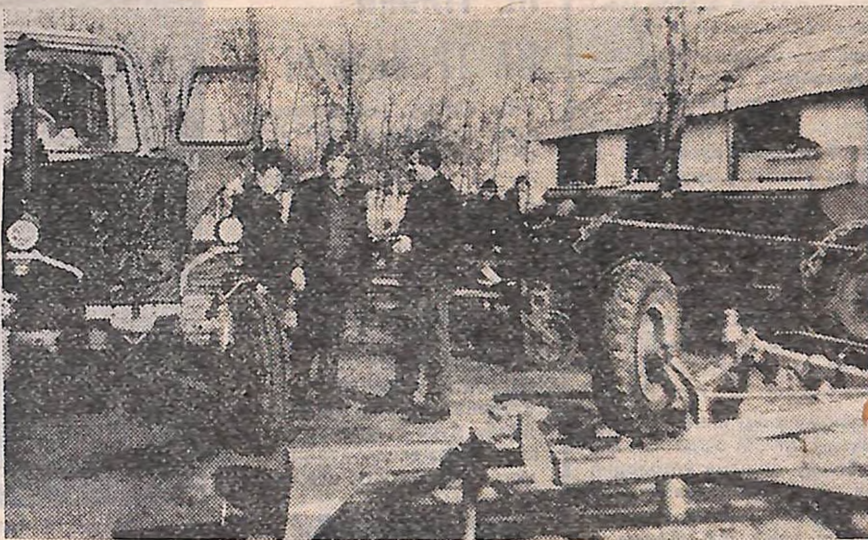
водночас принципово поговорити про навчання і роботу кожного учня, намітити конкретні доручення. Не забудь, комсорг, на головні збори року запросити шефів з базових підприємств, колгоспів. Разом з ними слід детально обговорити, як буде організована літня трудова чверть, на яких роботах будуть зайняті школярі.

У квітні в області відбулись міські і районні збори випускників шкіл, які виявили бажання залишитися працювати в сільському господарстві, продовжують навчання в ПТУ. Трудові сім'ї тваринників, механізаторів позабаром поповняють випускники шкіл. Вони оберуть почесні і благородні професії. Тож керівникам колгоспів і радгоспів, комітетам комсомолу потрібно подбати про створення для молодого поповнення необхідних умов для праці і відпочинку.

І квітня почався республіканський тиждень студентства. Німні він присвячений 40-річчю Великої Перемоги і XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів у Москві. Подбай, комсорг, щоб тиждень студентства пройшов організовано, цікаво і змістовно.

Весняні погодні дні кличуть на старті спортеменів. Настає пора масового розгортання літніх видів спорту. Твоє завдання, комсорг, перевірити готовність стадіонів, бігових доріжок, спортивних майданчиків до змагаль. Організуй масові спортивні змагання, задачу комплексу ГПО.

Як бачиш, комсорг, квітень — місяць ударних справ. Тож від твоєї організованості, комсомольської ініціативи, завзяття в значній мірі буде залежати успіх і їх виконання.

Поставки — в строк

Робітники разом із хлібо-складальному чимала: понад 50 комсомольців. Це бойовий загін колективу, надійний помічник партійної організації. У зв'язку з переходом на експеримент комсомольцям додалось турбот. Адже тільки в їхньому цеху виготовляють туковисівний апарат АТД-2, що іде для комплектації бурякових сівалок ССТ-125 і кукурудзяних СУПН-8, які виготовляють комсомольці четвертого механоскладального цеху. Разом з усім колективом вони сповнені рішучості звітувати про виконання зобов'язань на 3 дні раніше. Виконання договірних поставок — питання надзвичайно важливе. Адже з нового року виробничі об'єднання, в тому числі і четвертий механоскладальний цех, почали працювати в умовах економічного експерименту.

У системі оцінюючих показників провідна роль відводиться тепер обсягові реалізації у відповідності з укладеними договорами і в установленні строк.

Комсомольська організація в четвертому механо-

складальному чимала: понад 50 комсомольців. Це бойовий загін колективу, надійний помічник партійної організації. У зв'язку з переходом на експеримент комсомольцям додалось турбот. Адже тільки в їхньому цеху виготовляють туковисівний апарат АТД-2, що іде для комплектації бурякових сівалок ССТ-125 і кукурудзяних СУПН-8, які виготовляють комсомольці четвертого механоскладального цеху. Разом з усім колективом вони сповнені рішучості звітувати про виконання зобов'язань на 3 дні раніше. Виконання договірних поставок — питання надзвичайно важливе. Адже з нового року виробничі об'єднання, в тому числі і четвертий механоскладальний цех, почали працювати в умовах економічного експерименту.

А ось із туковисівним апаратом справи дещо гірші. Він досить-таки складний у виготовленні. 11 тисяч апаратів повинні випустити тут щомісяця. Завдання відповідальне ще й тому, що згідно з кооперативними поставками цех повинен виконувати їх в строки, визначені догово-

рами. Адже надходять апарати не тільки в інші цехи об'єднання, а й на інші заводи.

Часто стримують колектив сумнішки, зокрема Олександрійський завод підійомно-транспортного устаткування, який забезпечує цех водоналивними котками СКТ-2 до сівалок Олександрійці, постійно зривають виконання поставок. З їхньої вини не додано понад 500 штук котків.

Складність роботи цеху зумовлена ще й тим, що він забезпечує все виробничі об'єднання деталями з поліетилену і поліаміду. Виготовляє їх дільниця пластмас, яку очолює старший майстер комуніст А. Великий.

Свої соціалістичні зобов'язання дільниця пластмас виконала на 100,7 проценти. Всі три бригади дільниці працюють на єдиний наряд, тож до кожного молодого робітника тут високі вимоги. Члени комсомольсько-молодіжного колективу Неоніла Ляшок, Алла Скрипник, Сергій Поляков та Володя Нєвєков працюють з особистим

МІСТО — СЕЛУ

клеєм. Всі вони — ударники комуністичної праці. Комсомольська організація цеху покла велику боротьбу за економію сировини. Скажімо, раніше на дільниці пластмас витрачалось багато матеріалу за рахунок перешлифів прес-форм або передчасної зупинки обладнання. Зараз вирішено усунути ці недоліки в організації праці. Зараз ставлять прес-форму, намагаються не знімати її, поки в камері залишається капрон. Підтримують оптимальні температурні режими, що теж сприяє економії.

Все це дало можливість зекономити за рік 5,6 тонн матеріалу на суму 6,9 тисячі карбованців.

Колектив дільниці пластмас, зваживши свої можливості, врахувавши невикористані резерви, зобов'язався відпрацювати в цьому році три дні на зекономлених матеріалах. Ініціативу схвалено на засіданні комітету комсомолу об'єднання. Вона знайшла широку підтримку не тільки в цеху, а на всьому підприємстві, яке, готуючись до весняної сівби, широко розгорнуло змагання за економію і бережливість, за суворе дотримання дисципліни всіх поставок.

Л. СЕМЕНЮК.
м. Кіровоград

ВСІМ НА ЗЕМЛІ ТРУДАРЯМ НАША П

ІНТЕРВ'Ю «СВІТОГЛЯДУ»

У кожному нашому домі

Соціалізм утвердив у нашому суспільстві колентивістські відносини між людьми. Одним із завдань соціалізму є й корінна перебудова ставлення до суспільної праці, яка віднини набула нового, високого змісту. Як наслідок цього, змінилося й ставлення до людини праці — металурга, будівельника, водія, комбайнера, тваринника... Що ж це за зміни? У які форми впливаються вони, який несуть у собі зміст? Про це кореспондент «Молодого комунара» веде мову із оператором свиновідгодівельного комплексу колгоспу імені Дзержинського Компаніївського району молодим нарядом у члени КПРС К. В. ШЕПЕЛЬ.

КОР.: Катю, отже, у чому для вас зміст і сенс вашої роботи оператора?

К. Ш.: Знаєте, коли я три роки тому прийшла на комплекс, я нічого нікого не знала і не вірила з того, що знаю і вмію тепер. Не розуміла я тоді й того, який це великий і нелегкий труд. Просто думала: ну, що такого, — нагодуй вчасно, доглянь — та й по всьому. Виявилося — не так просто. Я вже не про те, як важко переживала, коли гинули у мене в групі маленькі поросята. Це само по собі змушувало пильніше їх доглядати, слідкувати, чи здорові. Та, мабуть, головним було інше: ставлення до роботи працівників комплексу. У колективі свинарок я одразу відчула, яке місце в їхньому житті займає виробництво. Мені мало хто говорив про те, що ми повинні, мовляв, давати людям багато продукції — це розумілося само собою. Мова найчастіше йшла про совісність у роботі, про вимогливість до самого себе, про відповідальність перед людьми.

Пам'ятаю, якось ще на початку моєї роботи на комплексі (тоді я ще вчилася доглядати за тваринами у довідковому операторі П. Є. Штельмаха) прийшов до мене завідувачий комплексом П. В. Бершадський і сказав, що я повинна перейти на деякий час на роботу до свинарника-маточника, щоб доглядати маток і маленьких поросят, а їх, — тільки уявіть собі! — близько трьохсот. Я, звичайно, почала відмовлятися — мовляв, відповідальність велика. Тоді Петро Васильович сказав мені так:

— А якщо ми всі боїмося відповідальності? Якщо і я, і Зоя Савелівна, і Віра Антонівна, і Павло Єфремович боїтимуться, — то хто ж тоді працюватиме?

І ви знаєте, я погодилася.

КОР.: З тих пір, як відомо, ви беззмінно працюєте в маточнику, і добиваєтеся хороших успіхів у труді...

К. Ш.: Завдячую тим теплом, просто-таки материнському ставленню до мене з боку колективу. У нас більшість операторів працює з перших днів пуску комплексу — звідси і досвід, і вміння, і готовність допомогти новачкові — колектив-бо склався за роки міцний, дієздатний. І тоді, у перший рік роботи, мені вдалося зберегти 98 процентів поголів'я. Звичайно, я й сама не лінувалася, але без допомоги старших подруг про такий результат могла б лише мріяти.

За підсумками роботи у минулому році мене нагородили Почесною грамотою райкому ЛКСМ України, мій портрет занесено на районну Дошку пошани «Молодий гвардієць п'ятирічки». Ще одна хвилююча подія — буквально цими днями мене прийняли кандидатом у члени партії. Про все це кажу з гордістю, тому, що вбачаю в цьому визнання і мого, хай скромного вкладу, в здобутки тваринників району. Мені приємно, що люди ставляться до мене з повагою, і це дає мені сили і насагу працювати ще краще, ще старанніше...

КОР.: Певно, тому послужить і те, що ви, як сказали мені в райкомі комсомолу, збираєтеся вступити до Компаніївського ветеринарного технікуму?

К. Ш.: Так, я вже підготувала для цього документи. А вчитися вирішила тому, що хочеться й далі поглиблювати свої знання. Маю тепер чималий досвід — все-таки три роки роботи поруч з такими чудовими людьми, як моя нинішня напарниця Віра Антонівна Басиста, можуть дати багато. Але треба й теоретичних знань. Скажу одразу й те, що після закінчення технікуму (я вчитимусь на денному відділенні) хотіла б повернутися у свій рідний колектив, з яким мене зв'язує так багато.

КОР.: Комплекс у вас великий, сучасний...

... так, і тут створено всі умови для роботи й відпочинку. Коли я, виступаючи торік на XXX районній комсомольській конференції закликала молодь сміливіше йти працювати у свинарство, то говорила не лише про ту повагу й шану, якою у нас оточені працівники цієї галузі, але й про конкретну, щоденну турботу про нас. Я маю на увазі забезпечення робітників комплексу смачними обідами (є тут чудова їдальня), турботу про здоров'я (діє сучасний профілакторій, де кваліфікований медпрацівник вислухає вас і в разі потреби допоможе), дотримання правил гігієни (працює душ, в усіх приміщеннях комплексу підтримується чистота й порядок). Є магазин, де можна купити все необхідне. З року в рік легше стає працювати, зростає рівень механізації.

Ну, а якщо говорити про себе, то колгосп забезпечив нашу сім'ю житлом. Живемо з чоловіком та моєю матір'ю (вона теж працює нині на комплексі, а раніше була дояркою) у просторому будинку. Так, що не лише в моральному, але й у матеріальному плані задоволені цілком. А поантов духовного життя нам дає розуміння потреби нашої звичайної, буденної і разом з тим не легкої справи. І живемо так не одні ми. Зайдіть до будь-якого будинку на нашій острівній вулиці (вона у нас, до речі, молодіжна), — і вам скажуть те саме.

Вів розмову П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

ЖИВЕМО СВІТЛИМИ ПОМИСЛАМИ

ОБОВ'ЯЗОК

яка то невелика честь й відповідальність для нас, синів першої в світі соціалістичної країни, допомогти братньому народові в будівництві нового життя і захистити ті ідеали, з якими возвеленується людина праці, вибравши для себе шлях свободи і незалежності.

Я з гордістю тепер можу стверджувати, що мої ровесники там, на афганській землі, сповна проявили почуття високого радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму. Ми всі були одним думом. Солдатська дружба і взаємодопомога додавали нам сил і вивченості.

Згадую свого земляка з Розношенського Петра Бойка, висококласного військового водія, який у найбільш скрутні хвилини передусім думав не про себе, а про товаришів. Одного разу Петро Бойко захворів, але треба було вийти на

іншу позицію. І Петро повів автомобіль дорогою через перевал. І він виграв час. Лише там, на нових наших позиціях, він пішов у санчастину.

У ці дні, коли триває підготовка до 40-річчя Перемоги, на уроки мужності разом з колишніми фронтовиками йде перший секретар райкому комсомолу Валерій Зеленька, який теж виконував свій інтернаціональний обов'язок в Афганістані і був удостоєний урядової нагороди. Розповідає юнакам і дівчатам не про себе, а про таких, як Петро Бойко — воїнів-комсомольців, котрі проявили стійкість, героїзм, вірність своєму інтернаціональному обов'язку.

Виступаючи на пленумі Центрального Комітету,

Генеральний секретар ЦК КПРС Михайло Сергійович Горбачов підкреслював: «Перша заповідь партії і держави — берегти і всемірно зміцнювати братерську дружбу з нашими найближчими сусідами і союзниками — країнами

великої соціалістичної співдружності. Ми будемо робити все від нас залежне для розширення взаємодії з соціалістичними державами, для підвищення ролі і впливу соціалізму у світових справах».

Тож радянські люди, схвалюючи таку політику партії, живуть світлимим помислами і устремліннями — зміцнювати дружбу між народами, активно виступають за мир на землі.

Від нашої свідомості, організованості і самовідданості залежить багато. Як і всі радянські люди, ми, сільські трудівники, працюватимемо з ще більшим ентузіазмом, вносячи свій вклад у зміцнення могутності рідної Вітчизни.

В. РЯБОКІН, механізатор колгоспу імені Шевченка, член Ульяновського райкому ЛКСМУ.

Медичне обслуговування в країнах, правити

Згідно даних статистики в 1976—1981 роках ціни на лікувальні послуги у Сполучених Штатах Америки щорічно підвищувалися в середньому на 9,1 процента, а в період 1981—1982 років середньорічний ріст його складав уже 11—12 процентів. Високі темпи росту цього індексу зберігаються й досі.

В наші дні вартість ліків і послуг протягом одного дня перебування в лікарні в середньому складає приблизно 290 доларів, а госпіталізація в лікарні з середнього профілю без хірургічного втручання протягом трох тижнів обходиться в 2200 доларів. Операція по видаленню апендициту коштує зокрема в Нью-Йорку 5300 доларів, а середній курс лікування онкологічних захворювань — близько 30 тисяч доларів.

У Бельгії з початку минулого року на 5 процентів більше доводиться платити жителям цієї країни за медичні консультації.

У будинках престарілих у США не вистачає ліків, хворі здебільшого приписують багато заспокоювальних таблеток замість того, щоб посправжньому лікувати. Мешканці будинків престарілих живуть в антисанітарних умовах, погано харчуються. Жаклиний догляд і неухаля тут є нормою, процвітає хабарництво. Ці будинки — ганьба для суспільства, — пише американський соціолог С. Естес.

(За матеріалами періодичної преси).

Вулиця Мої сиріа. В Федітку від одини кінцем лісоступи, др ледь не сяга шляху. Доі охайних, нем них будинок них, ше не з дуть заселени чим часом.

«Зачекайте, кажуть кої вулиці не ті пиль далека стає однією ших в селі дівців зрозу Бо вулиця н діжною звети вуть лише ті почав будув не щастя. І і довах коже вбачає даве звичайне зг кості житилю завтрашній господарств історію.

ІДЕЯ ст молодіж никала віля Якраз годі Буденного лодий сс господарств Глатович П. дем він віді лість розтор масового ж нінста, — атрату, пер у місто юн і якось у рі ною Надте

США, так нази котрий у списаном 65-річног Снейгнер будьякв тей і ес частю — вважают

Майже сьогодні вою, сере рих.

На з його іма, важкі ро цування цього.

ЗНАЙТИ

В записникові я напратив на такий вислів: «Ми повинні прагнути до того, щоб будь-якими засобами відвернути молодь від політики. Нехай молоді шибеники роблять, що заманеться: танцюють рок-рол, займаються шпортом, коханням, відвідують нічні клуби, п'ють, нарешті, б'ються — це їхнє право, і ми не в змозі відмовити їм у цьому. Але ми можемо і повинні зберегти їх від захоплення політикою, яка в нашому підсумку винятися

П АМ'ЯТАЮЧИ ленінські і моральні іді слова про те, що жити треба дивитись у вічі правдиво, автор книги пристрасно і переконливо розповідає про те, як імперіалістичні сили ведуть шаєні атаки на соціалізм і як виховують молодь у ненависті до нас, отруюють її свідомість. У хід ідуть завоєвання і свідомо фальсифікація фактів про життя нашої країни, відкриті нападні.

Сергієві Кичигіну притаманна вміння зіставляти факти за принципом контрасту, аналізувати. У перемові публіцист пише: «Наші вороги, намагаючись нав'язати нам свій спосіб життя, свої духовні

і моральні іді так дефор «буття», щоб мість визнач цінностями, а чити у нас ні закінчих сп своїй книжці вічне подіб апологетів к Слід віддат тору: з велич ті документа тичного мате бирає лише ває на розум ме в цьому і пропагандис ваність книг Я далекий матис пере Однак се до на одному з

Фото В. ГРИБА.

ВІСНИК НАША ПРАВДА, ЯК ЗІРКА, СЯЄ

Генеральний секретар ЦК КПРС Михайло Сергійович Горбачов підкреслював: «Існуюча заповідь партії і держави — берегти і всебічно зміцнювати братерську дружбу з нашими найближчими сусідами і союзниками — країнами

Медицина
обслуговування
в країнах,

які правлять

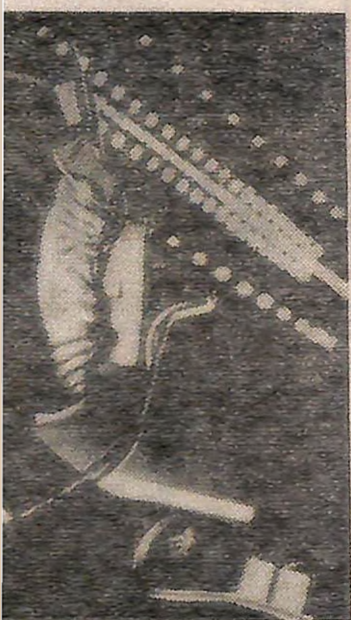
СЛАМИ

челючої соціалістичної співдружності. Ми будемо робити все від нас залежне для розширення взаємодії з соціалістичними державами, для підвищення ролі і впливу соціалізму у світових справах».

Тоді радянські люди, схвалюючи таку політику партії, живуть світлимим помислом і устремлінням — зміцнювати дружбу між народами, активно виступаючи за мир на землі.

Віра нашої свідомості, організованості і самовідданості залежить багато. Як і всі радянські люди, ми, сільські трудівники, працюватимемо з ще більшим ентузіазмом, вносячи свій вклад у зміцнення могутності рідної Вітчизни.

В. РЯБОКІН, механізатор колгоспу імені Шевченка, член Ульяновського райкому ЛКСМУ.

небай-спеціалісти комплексу. Взаємозамінність, високий професіоналізм об'єднують хлопців, пробуджують у них почуття відповідальності за вірені їм складні гідро-та телесистеми, ЕОМ. Аліже по добротності дії цих механізмів судять про ладність тих, хто ними керує.

І. КУЦЕНКО.

На знімку: технік тренінгового центру комсомольців Володимир МАЙСУЗЕНКО: в апаратній тривають розрахунки.

Фото В. ГРИБА.

Вулиця Молодіжна в селі скраю. Відмежовуючи Федівку від поля, вона одним кінцем тягнеться до лісосмуги, другим — ледь-ледь не сягає стовпового шляху. Довга шеренга охайних, немов намальованих будиночків. А кілька з них, ще не завершених, будують заселені, певно, ближчим часом...

«Зачекайте рік-другий, — кажуть колгоспники, — і вулиця не тільки переступить далеко за дорогу, а й стане однією з найкрасивіших в селі». Оптимізм Федівців зрозуміти неважко. Бо вулиця не дарма Молодіжною зветься: тут живуть лише ті, хто тільки-но почав будувати своє майбутнє. І в цих новобудовах кожен колгоспник вбачає далеко більше, ніж звичайне зростання кількості житлових будинків: зазвразнілий день рідного господарства, його нову історію.

ІДЕЯ створення суто молодіжної вулиці виникла кілька років тому. Якраз тоді колгосп імені Будьонного очолив наймолодший серед керівників господарств району Василь Гнатюк. Всім серцем він відчував необхідність розгортання на селі масового житлового будівництва, — як непоправну втрату, переживав від'їзд у місто юнаків та дівчат. І якось у розмові з дружиною Надією, котра довгий

час була секретарем комсомольської організації одного із сусідніх колгоспів і добре знала потреби молоді, народилася думка якнайшвидше заселити кілька нових будинків виключно молодими сім'ями.

Перспективи вулиці Молодіжної

Минав час. Кількість молодих новоселів помітно зростала, припинявся і відплив з колгоспу хлопців та дівчат.

Населення Молодіжної особливе не тільки за своїм віком. Її жителі — люди, відомі в колгоспі і по своєму знамениті. Ось, скажімо, тракторист Іван Фущик — депутат сільської Ради. Щедрий душею, готовий в будь-який час прийти на допомогу. А ось в соціалістичному змаганні, як і в праці взагалі, компромісів не визнає. І в першу чергу — для себе. Багато, значно досвідченіших суперників, змусив похвалитися цим молодий механізатор. Вперше сім за кермо «Херсонця-7», і виживав одним з кращих на збиранні врожаю кукурудзи. Швидко освоїв і грей-

ферний навантажувач. На ньому трудився минулої зими на фермі, куди його як кандидата в члени КПРС тимчасово направив партійна організація. Інший житель вулиці, шофер Вячеслав Кокуш,

частину заасфальтують, зазеленіють повопасаджені алеї. Проте, в недалекому майбутньому, перпендикулярно їй з'явиться нова — вулиця Спеціалістів. Там оселяться ті, хто повертатиметься в рідне село, або прибуватиме з інших населених пунктів після закінчення сільськогосподарських технікумів та інститутів. Є вже рішення про перебудову і центру села. Там, на місці старих хат, виростуть мальовничі будинки закарпатського стилю. Назріло питання про спорудження гуртожитку, середньої школи, будинку побуту та інших важливих об'єктів.

Як бачимо, програма не з легких і, звичайно, розрахована вона не на один рік. Але турбота про молодого трудівника села з боку правління колгоспу вже принесла свої вагомі результати. Скажімо, якщо в 1982 році тут народилося лише вісім дітей, то у 83-му — вдовичі більше, а в 84-му — 19! І на сьогодні колгосп імені Будьонного займає одне з перших місць в районі по числу новонароджених. Проте, що молодь почала залишатися в господарстві, свідчить і такий факт: чотири роки тому в комсомольській організації колгоспу налічувалося 35 спілчан, нині — понад 60.

О. ГАВРИЛЕНКО.
Бобринецький район.

ПРО МІЖАНЦІВ Молодіжної можна розповідати багато. Але заради справедливості варто відзначити, що особливу їй бути залишилось не дуже довго. Звичайно, вулиця постійно ростиме, нинішнього року її пройджу

О. ГАВРИЛЕНКО.
Бобринецький район.

США. «Автобусна людина» — так називають Джоні Едвардса, котрий уже 15 років проживає у списаному автобусі. І хоча житло 65-річного американця з міста Снейгера (штат Арізона) без будь-яких елементарних зручностей і електрики, товариші по нещастю — такі ж бездомні, як і він, вважають його «щасливчиком».

Майже 4 мільйони американців сьогодні не мають даху над головою, серед них багато літніх і хворих.

На знімку: Д. ЕДВАРДС і його імпровізоване житло. Довгі й важкі роки життя, боротьба за існування наклали свій відбиток на нього.

Фото АП — ТАРС.

НА ІДЕОЛОГІЧНИХ РУБЕЖАХ

ЗНАЙТИ ПРОТИОТРУТУ

Взаписників я натрапив на такій вислів: «Ми повинні прагнути до того, щоб будь-якими засобами відвернути молоді від політики. Нехай молоді пишуть про те, що заманеться: танцюють рок-н-рол, займаються спортом, коханнями, відвідують нічні клуби, п'ють, нарешті, б'ються — це їхнє право, і ми не в змозі відмовити їм у цьому. Але ми можемо і повинні зберегти їх від захоплення політикою, яка в їхньому підсумку виявиться

марксистською політикою». Слова ці належать відомому західному соціологу Девіду Строксу. Про це йдеться в науково-художній книзі «Отрута масовим тиранієм», яка шойно вийшла друком у видавництві ЦК ЛКСМУ «Молодь». Її автор — публіцист-міжнародник Сергій КИЧИГІН, з ім'ям якого вже знайомі читачі газети. На сторінках «Молодого комунара» він виступав з публіцистичними роздумами.

ПАМ'ЯТАЮЧИ лєнінські слова про те, що життю треба дивитись у вічі правдиво, автор книги пристрасто і переконливо розповідає про те, як імперіалістичні сили ведуть шалені атаки на соціалізм і як виховують молоді у ненависті до нас, отруюють її свідомість. У хід ідуть замовчування і факти про життя нашої країни, відкриті наклепи.

Сергієві Кичигіну притаманна вміння зіставляти факти за принципом контрасту, аналізувати. У перекладі публіцист пише: «Наці вороги, намагаючись нав'язати нам свій спосіб життя, свої духовні

і моральні ідеали, прагнуть так деформувати наше «буття», щоб і наша свідомість визначалася такими цінностями, які хотіло б бачити у нас недремне око західних спецслужб». У своїй книжці автор розвінчує подібні намагання апологетів капіталізму.

Слід віддати належне автору: з величезної кількості документального і фактичного матеріалу він відбирає лише той, що впливає на розум людини. І саме в цьому полягає контраст пропагандистська спрямованість книги.

Я далекий від думки займатися переказом змісту. Однак свідомо зупинюсь на одному з розділів під

назвою «Школа ненависті». Він починається таким епіграфом: «Тільки за один рік безпосередньо в школах США вчиняється сто злочинів, дев'ять тисяч згвалтовано, 70 тисяч нападів на вчителів і понад 200 тисяч на однокласників». Читаєш це — і стає страшно. Цифри посправжньому приголомшують. Ці цифри відомі і в Сполучених Штатах, однак в багатьох школах країни йдуть заняття за програмою «Проект конфронтації». Відповідно до неї перед недосвідченою молоддю виступають американські військовослужбовці в радянській формі. Вони абстрактно розпові-

дають про «агресивну воєнну доктрину СРСР», намагання психологічно вплинути на школярів. Звичайно, у капіталістичних країнах є немало прогресивних педагогів, які мислять реалістично. Однак монополія на освіту та навчання знаходиться в руках тих, хто має владу і багатство, а офіційна педагогіка і філософія надають існуючому порядку ідейно-педагогічного обґрунтування.

Так, буржуазія не шкодує коштів на організацію надсучасної, добре поставленої освіти і виховання для вихідців з багатих сімей — майбутніх керівників, державних і політичних діячів. З іншого боку, сьогодні, як і сто років тому, актуально звучать справедливі слова Ф. Енгельса про те, що коли буржуазія клопочеться про існування робітників тільки тому, що їй це необхідно, то не доводиться дивуватися, коли й освіту вона дає в тій мірі, в якій вона відповідала її інтересам. На практиці це означає, що у

світі 800 мільйонів людей не вміють ні читати, ні писати, 100 мільйонів дітей шкільного віку ніколи не сиділи за партою. Зокрема в найбагатшій країні капіталістичного світу — США, згідно офіційних даних, 23 мільйони неписьменних людей, яких за 16 років. Ця армія має значний резерв — 2,5 мільйона дітей шкільного віку, які не вчать.

Що більше вчитується у книгу, то зримою стає думка автора про те, чому ж школа на Заході не виконує своїх завдань, а крок за кроком перетворюється в школу без перспектив, у школу цинізму і ненависті. І водночас Кичигін з любов'ю пише про моральні, духовні та матеріальні цінності радянського народу на противагу буржуазизму.

Автор відкрито і безкомпромісно виступає проти тих, хто свідомо затримує неминучість історичного прогресу. «Радянській молоді органічно чужі брехливі міфи і фальшиві цінності західного світу», — пише він у післямові. Не погодитися з цією думкою публіциста просто неможливо.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
педагог, член обласного літоб'єднання.

ОБЛИЧЧЯ «ВІЛЬНОГО СВІТУ»

ЕПІДЕМІЯ ВІДЧАЮ

У кінці жовтня 1984 року американська телекомпанія Сі-Бі-Ес випустила на голубі екрани художній фільм «Оптимізм серця». Це неваблява, без психологічних глибини оповідь про сімнадцятирічного хлопця, який після серії нещад у особистому житті зник останні рахунки з «цим краєм із світів».

У фільмі Сі-Бі-Ес торкнулася серйозної проблеми, яка турбує американську громадянськість: США мілью утримують «переніс» у світі по кількості самогубств у віці від 14 до 20 років. За офіційними даними, з 1974 по 1983 рік їхня кількість зросла на 41 процент.

У 1983 році покінчили рахунки з життям майже шість тисяч юнаків і дівчат — а 400 тисяч робили спроби до цього. У кожного «кандидата» у самогубці виникає своя безпосередня підстава для «відходу у свій інший». Але всі соціологи сходяться в одному — головна, стабільна причина криється у величезному розриві між ілюзіями молодості і безжальною дійсністю американського способу життя.

Одні з наймогутніших каталізаторів соціального відчаю молоді — хронічне безробіття, яке давно стало національною трагедією Сполучених Штатів. Безуспішна гра фізичних сил і душевної енергії мільйонів молодих американців на пошуки роботи вбиває грунт з-під ніг, породжує невір'я у власні сили, соціальну невпевненість, страх перед завтрашнім днем, почуття покинутості. Позбавлені права на працю, юнак і дівчина у повній мірі пізнають приниження людської гідності біля порогів установ та підприємств, одержуючи безжалюбно-коректні відповіді «співчуваємо, проте місць у нас немає». У нескінченних чергах на біржі праці (роками!), біля кас, які видають державні податки на безробітність, біля «сунових кухонь» благодійних товариств, які роздають безкоштовні гарячі обіди.

Вашингтонське відомство праці підрахувало нещодавно, що приріст армії безробітних лише на один процент супроводжується збільшенням числа самогубств на 4,1 проценти. Безробіття ж зростає у США з року в рік, незважаючи на нечасті і короткі періоди його «стабілізації».

Молодь складає від третини до половини «армії безнадійності». Якщо у 1980 році у Сполучених Штатах офіційно зареєстровано 3,5 мільйона безробітних американців у віці до 24 років, то на кінець 1984 року їх було близько восьми з половиною мільйонів.

Які ж перспективи? Найпохмуріші, про що зі знанням справи повідомив ще два роки тому орган ділових кіл США «Економік ньюс»: «Значна частина нинішнього молодого покоління США взагалі не зможе коли-небудь одержати роботу». Не дивно, сказав якось Брюс Данто, президент «Американ асоціації оф сьюсайда», що молодь думає про завтрашній день з жахом.

Де ж вихід з гущі? Чимало молодих американців, повідомляє західнонімецький журнал «Форвертс»: «...вербуются до армії, щоб уникнути долі вічних безробітних». Інші поповнюють молодіжні релігійні секти, які розплелися (у США їх нараховується нині більш як три тисячі), знаходячи там хоча б тимчасовий ерзац душевної рівноваги, роботу (чимало з цих сект перетворилися у авторитарні економічні підприємства з найжорстокішою експлуатацією рядових членів, які примушують трудитися по 80 і більше годин на тиждень)».

Десять тисяч молодих людей опускаються на самісімейке «дно», добуваючи засоби до існування і «самоствердження» з ножем в руках. А ті, хто досяг крайнього ступеню відчаю, хто не бачить ні найменшого просвіту у похмурому існуванні, «добровільно» ідуть з життя.

Офіційний Вашингтон не дуже стурбований трагедією мільйонів молодих американців: їхня соціальна пасивність і потворний безпорадний протест нічим не погрожує тим, хто має владу. Тому уряд Сполучених Штатів постійно урізує асигнування на соціальні потреби, вкладаючи сотні мільярдів доларів на озброєння.

Том. СМЕЛЬЯНОВ.
(АПН).

Проба пера

Роман Любарський народився 1957 року в Кіровограді. Закінчив Кіровоградський педагогічний інститут імені О. С. Пушкіна. Вчителював у Семенівській восьмирічній Новоукраїнського району. Нині ви-

кладає російську мову і літературу у Високобайрацькій середній школі Кіровоградського району. Вірші друкував у «Молодому комунарі», «Кіровоградській правді», районних газетах. Член ВЛКСМ.

Роман Любарський

* * *

Не отрешенный, не размытый
тот свет в ночи

от дальних звезд.

А лужи,

будто бы корыта/
стоят у стареньких берег.
Каких-то тихих, кривобоких,
и с расщепленною корою.
Видать, не раз стекали соки
по ним весенню порою.
Но жить деревья продолжали,
держа ветвями тишину...
Они собой напоминали
старушек,
видевших войну.

НАД ОКОЙ

I.

Здесь в каждой деревне

свой говорок

Плещет,

как свежий речной ветерок.

Он прозвенел
на изломах вещей,
Вынес на крыльях
отметины слов.
Эти слова
мелодичны, без крика:
«Верхки»,
«надысь»,
«тани»,
«кострика».
В этих словах,
заплетахся, проросли
Корни народа
и корни земли.
Я соберу их
в пахучей горсти,
Чтобы
в родные края увезти.

II.

Когда отыщется художник,
Чтоб взять на холст и дель,
И этот пыльный подорожник,
И ту озерную печаль?
Никто не знает той печали,
Лишь бор сосновый да пески...
Одни деревни увядали —
Иных всходили колоски.
Леса окрестные темнели...
Стояли воды глубоки...
Менялись куртки на шинели,
Шинели вновь — на пиджаки.
Деревни сеяли и жали.
Все приходило в свой черед...
А кто отведать той печали,
Тот в сердце с Родиной живет.

* * *

Вечерних звезд прилив... И в небе старый Восток
Дымок костра растаял... Над приднепровской
А над костром вдали кручей.
Бетвей шумящих стая,
Шуршащих трав откос,
И свет луны колющий,
с. Високи Байраки
Кіровоградський район.

* Верхки — начеки
Тани — маленькіе, но глибокіе озера
Надысь — напанище, недавно
Кострика — крапива.

ЗАОЧНА СТУДІЯ «СІВАЧА»

Творити серцем

Є безліч афоризмів, які визначають суть поезії. Один з них належить М. Гоголю, який визначив її як «історію душі».

Про що б не писали юна школярка чи зрілий майстер слова: про перемогу радянського народу у Великій Вітчизняній війні, красу рідної Вітчизни чи про любов, — якщо у віршах нема високого почуття, пережитого і висловленого тільки тобою, — дива поезії не відбудеться. Твої вірші не сколихнуть чужої душі, не схвилюють. Бо найкоротша дорога від серця до серця — це дорога поезії.

Думаю, що автори, які надіслали вірші на конкурс «Проба пера», поки що у нелегких пошуках цієї дороги. Їхні твори частіше це позеркові, схематичні, не відповідають літературним вимогам (Принадіжно зауважу, що конкурс не тільки поетичний, тому редакція чекає і прози, і гумору, і критики).

Редакція одержала від наших початківців саме велику кількість ліричних віршів. Серед наймодальших авторів — Оксана (не казала свого прізвища) з Добровеличківки, семикласниця Віта Андрусенко з Гайворонського району та Яна Михальчи з Кіровограда, п'ятикласниця Аза Кравченко з Олександрійського району, восьмикласниця Наталя Носенко з Новоградки

По одному, два, три вірші надіслали ці дівчатка. Окремі взяли за перо вперше, їх спонукав наш конкурс, інші повідомляють, що пишуть уже «давно». Вірші, як правило, присвячені одним темам: боротьбі за мир, оспівуванню Батьківщини, природи, матері. Така однотемність радує: дівчата розуміють і пробують висловити те, що хвилює все людство. Але бракує ще юним авторкам і життєвого досвіду, а віршам художніх засобів, на решті — чистого ритму і рими. Більш виразними на фоні інших є спроби Я. Михальчи. Пише дівчина грамотно, темпераментно, відчувається її начитаність, вплив класики. Але «випити душу» їй вдалось лише в декількох рядках про маму... Тому порадимо їй: перш за все пишати про те, що добре знаєте і по-справжньому любите.

Є серед надісланого і «доросліша» поезія. Це вірші Ігоря Савченка з Гайворонського машинобудівного технікуму, Олії Ворони (Кравченко) з педінституту імені О. С. Пушкіна, Олени Бурдєєвої з Олександрійського культосвітнього училища. На якийсь щабель вони стоять вище від згаданих. Запам'ятайте рядки з віршів дівчат «Старенька мати партизана» і «Уходьши? Уходя — благослови». Однак в інших багато поспішних думок, загальних висловів, порушено техніку віршування. Такі ж вади

властиві творам олександрійок — медсестри Поліни Давиденко та Лариси Дудник. У першій творі тяжіють до українського фольклору. Невимовливо стається авторки й до рим: вони в них або неточні, або збиті — «туча — могоча», «сложно — не-возможно» і т. ін.

Прислав свої вірші і Віктор Посевін із Знам'янки. Треба сказати, що технікою віршування він володіє непогано, але ж першооснова літератури — зміст, а тут для Віктора — неочепатий край роботи, бо римує все, що око бачить — це не значить творити поезію... (З такою ж невинуватою легкістю заримовує прозу життя і М. Солобутова з Кіровограда).

Серед віршів інших кіровоградців можна виділити твори О. Збінякової. Вона прагне відтворити складні почуття самотньої людини, вселити віру у можливість відродження душі. Та часом їй зраджує художній смак і тоді з'являються такі метафори:

И паутина — дырвый невод
На сонных ветках
тряпьем повисла...

Не можна вважати едальми неологізмами і такі епітети як «скороженный снег», «загаженныя окна». Цю авторку та інших кіровоградців А. Колісник, Г. Гусейнову, О. Бризинського запрошуємо на наші засідання літстудії «Сівача» де можна буде

одержати більш детальну оцінку своєї творчості.

Чимало зі згаданих вище недоліків зустрічаються і у віршах, надісланих авторами, що не назвали ні свого віку, ні роду занять: В. Гончаренка з Вільшанки, О. Андрієвої з Новомиргородщини, В. Чемерик з Аджамки, В. Мельника з Гайворонщини.

Звичайно, вчити писати вірші — марна справа. Але вчитись самостійно можна і треба, якщо вірші для вас не випадковий захоплення вільного часу, а поклики, потреба душі: «Наверное, влюбленность в дело и есть поэзия сама» — сказав поет.

Пам'ятаймо, як український поет Л. Первомайський визначив першоджерело поезії: «Вірш починається не з великої літери, а з великого болю». Тому неможливо дати відповідь одному з авторів, який пише: «У вільний час я пишу вірші. Але не знаю, чи треба продовжувати...». Вирішити «чи треба» кожен з вас має сам. А тим, хто вирішить позитивно, раджу почитати одну з найцікавіших, на мій погляд, нову книгу про поезію і поетів — «Полетяжіння» Михайла Дудіна, яка вийшла торік у ленинградському виділенні видавництва «Советский писатель».

Є в цій книзі ще одне хороше визначення суті поезії: «Поезія летить попереду відкриття. У цьому її призначення». До цього треба прагнути кожному, хто хоче писати не пером, а серцем...

А. КОРИНЬ,
член обласного літоб'єднання, заступник голови міської літературної студії «Сівача».

«КРИСТАЛ» — «ЗІРКА» — 2:1

Кращим гравцем цього матчу було названо півзахисника херсонської команди Леоніда Гайдаржі. Саме він на п'ятій хвилині зустрічі чітко реалізував одинадцятиметровий удар, призначений у ворота «Зірки» за порушення правил Миколою Латинцем у своєму штрафному майданчику. Воратар кіровоградців Борис Філатов вгадав напрям польоту м'яча, та не встиг його перехватити. Через десять хвилин падаючий «Кристал» Олександр Середенко подвоєє рахунок. Кіровоградці кидаються в атаку, але Ігор Мартиненко з близької відстані не влучає в ціль. А наприкінці першого тайму Валерій Самофалов виходить сам на сам з воротарем, та замість удару робить незрозумілу передачу партнеру.

У другій половині гри

кіровоградці виявили багато настирливості, щоб добитись успіху, але зуміли зробити це лише один раз. За двадцять шість хвилин до фінального свистка захисник «Зірки» Сергій Улицький із-за меж штрафного майданчика точним ударом спрямовує м'яч у ворота господарів.

Кіровоградці виступали у такому складі: Б. Філатов, М. Латин, Ю. Журавльов (О. Рабокин), С. Улицький, В. Самофалов, Ю. Федоров, М. Калита (О. Коробко), В. Димов, І. Мартиненко (О. Лисковець), С. Факторенко, С. Ралоченко.

Сьогодні «Зірка» грає в Сімферополі з місцевою «Таврією».

С. БОНДАРЕНКО.

ВІВТОРОК

2 КВІТНЯ

▲ ЦТ (I програма)

12.10 — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Сільський горизонт. Документальний телефільм. 15.30 — На приквітті «Золота пайоба». 16.15 — Новини. 16.20 — Г. К. Андриєв. 16.55 — Концерт Державної заслуженої капели бандуристів УРСР. 17.25 — Зустріч школярів з Героєм Радянського Союзу вице-адміралом Г. Шедриком. 18.10 — Документальний телефільм. 18.20 — «Джентльмен». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Наука і життя. 19.30 — Мультифільми. 19.55 — До 40-річчя Великої Перемоги. Прем'єра документального телефільму «Стратегія Перемоги». Фільм 5. «Кавказький шпигун». 21.00 — «Час». 21.35 — Дні культури Угорської Народної Республіки в СРСР. Під час перерви — 22.30 — Сьогодні у світі.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Художній телефільм «20-е грудня». 2 і 3 серії. 12.35 — Міжнародна студія УТ. 13.05 — А. Димаров. «Містечкові історії». Телевізійна. Частина 1. 14.00 — Новини. 16.00 — Новини. 16.10 — Срібний дзвіночок. 16.30 — На допомогу школі. Українська література. 16.55 — Неспокойні серця. 17.40 — Музичний фільм. «Грай, моя пісню». 18.00 — Циркова програма. 18.30 — День за днем. (Кіровоград). 18.45 — Оголошення. (Кіровоград). 18.50 — Телефільм. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Ю. Грушас. «Варвара Раділайте». Вистава. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Камінь хрест». 23.05 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

18.00 — Новини. 18.15 — Міжнародні змагання з лижного спорту. «Свято Півночі». 15 км. Чоловіки. 18.45 — До шістнадцяти і старші. 19.30 — Спорт за тиждень. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Міжнародна панорама. 21.00 — «Час». 21.35 — Телефільм «Експрес у Стамбул». 1 серія. 22.40 — Новини.

СЕРЕДА

3 КВІТНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Стратегія Перемоги. Документальний телефільм Фільм 5. «Кавказький шпигун». 9.40 — На добраніч, діти! 10.40 —

ДО УВАГИ ПОЧАТКУЮЧИХ ЛІТЕРАТОРІВ

Чергове засідання міської літературної студії «Сівача» відбудеться у середу 3 квітня о 18 годині у залі засідань редакції газети «Кіровоградська правда» (вул. Луначарського, 38).

На засідання запрошуються члени студії, а також усі аматори художнього слова.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ВЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відп. від. від. секретаря — 2-46-87; відділ комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання — 2-45-35; фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 2-56-65; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.